

Neemia 9

Versete călăuzitoare: Neemia 9

Adevărata pocăință

Neemia 9.1-3: Și, în ziua a douăzeci și patra a acestei luni, fiii lui Israel s-au adunat cu post și în saci și cu țărână pe ei. Și sămânța lui Israel s-a despărțit de toți fiii străinului și au stat și au mărturisit păcatele lor și nelegiuirile părinților lor. Și s-au ridicat pe locul lor și au citit în cartea legii Domnului Dumnezeuului lor, a patra parte din zi; și altă a patra parte au mărturisit și s-au închinat Domnului Dumnezeuului lor.

După ce în capitolul 8 Cuvântul lui Dumnezeu a fost introdus din nou ca autoritate, citim acum ce rezultat are sau ar trebui să aibă, dacă noi recunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu ca autoritate pentru viața noastră.

Poporul lui Dumnezeu și-a dat seama la citirea Legii cât de mult s-au îndepărtat ei de Dumnezeu și de voia Sa. Cei șaptezeci de ani de captivitate și-au lăsat urmele. Aproape o generație întreagă a crescut fără Cuvântul lui Dumnezeu. Surpriza a fost mare, când ei pentru prima dată au văzut cât de mult s-au îndepărtat de Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta i-a făcut să se pocăiască din toată inima, să se smerească înaintea lui Dumnezeu în țărână, să mărturisească vina lor și să se despartă de căile rele și în final să laude și să preamărească pe Dumnezeu pentru credincioșia Lui mare, puterea și tăria Lui.

Faptul că poporul s-a despărțit de „fiii străinului” (Neemia 9.2) este dovada că înainte se aflau într-o legătură greșită. Din istoria poporului putem învăța foarte multe despre caracterul adevăratei pocăințe.

Smerirea

În primul rând adevărata pocăință este caracterizată prin aceea, că ești întristat din cauză că te-ai abătut de la Cuvântul lui Dumnezeu. Adevărata pocăință este însoțită și de *smerire* sinceră. Despre aceasta vorbește aici *postul, hainele în sac și țărâna pe capul lor*. Ei erau îngroziți cât de mult s-au îndepărtat de gândurile lui Dumnezeu și cum au dezonorat pe Dumnezeu prin neascultarea lor. Adevărata smerire se poate recunoaște și prin aceea că nu se înfrumusețează prin vorbire starea proprie rea. Poporul nu a cruțat starea lui proprie, ci a mărturisit-o așa cum era ea (compară cu Neemia 9.36,37).

Despărțirea

Când și-au dat seama de abaterea lor, citim imediat cuvintele:

Neemia 9.2: Și sămânța lui Israel s-a despărțit de toți fiii străinului.

Adevărata pocăință este caracterizată de *depărtarea de fărădelege și curățirea pe sine însuși de vasele spre dezonoare* (compară cu 2 Timotei 2). Cu alte cuvinte: o pocăință la care într-adevăr ești trist de starea proprie, dar nu ești gata să te depărtezi de păcat, nu este o pocăință adevărată.

Adevărata pocăință este însoțită întotdeauna de despărțirea și îndepărtarea de ceea ce a condus la păcat. Când efesenii în Faptele apostolilor 19.17,18 și-au dat seama că vrăjitoria lor era rea, și-au mărturisit faptele și au ars cărțile lor. Aceste cărți aveau o valoare de „cincizeci de mii de arginți” (Faptele apostolilor 19.19). Urmarea a fost însă:

- **Faptele apostolilor 19.20:** Astfel, cu putere creștea și se întărea Cuvântul Domnului.

Noi nu citim că Cuvântul Domnului creștea prin evanghelizare, ci prin despărțirea consecventă de rău. Aceasta ar trebui să ne dea mult de gândit. Putem evangheliza foarte mult, ea va fi ineficace, dacă viața noastră nu este în concordanță cu mesajul nostru. Suntem noi gata să analizăm critic pe baza acestor lucruri consumul nostru de emisiuni la televizor, filme, internet sau muzică sau orice altceva?

Mărturisirea

În afară de aceasta, la pocăința adevărată are loc întotdeauna și mărturisirea, și anume întotdeauna în cadrul cum și unde a devenit vina vizibilă în afară. La poporul lui Dumnezeu era vorba de o vină publică și comună, și astfel ea a fost mărturisită public.

În privința aceasta este foarte interesant că au fost mărturisite și nelegiuirile părinților lor (Neemia 9.2b). Dacă noi ca Biserică sau Adunare ne-am făcut vinovați de ceva – chiar dacă aceasta a avut loc cu zeci sau sute de ani în urmă -, atunci noi trebuie să numim cu numele aceste nelegiuiri și să le îndepărtăm, cel puțin atunci când am devenit conștienți de ele. Indiferența, de care auzim astăzi, prin aceea că se spune: „Ce avem noi a face cu trecutul părinților?”, este total greșită.

Când multe biserici (adunări) în timpul celui de-al doilea război mondial au făcut o alianță, care a făcut imposibil pentru un iudeu mesianic să fie luat în ele, legământul acesta a tăgăduit în modul cel mai îngrozitor unul din cele mai mărețe adevăruri ale Noului Testament, și anume că în Trupul lui Hristos un credincios iudeu și un credincios dintre națiuni sunt una. Cine astăzi se mai află în acest legământ, ar trebui cel puțin să fie sigur că propria grupă s-a distanțat de acest rău – cel puțin atunci când cineva și-a dat seama de această vină. La fel este cu multele despărțiri, care au avut loc în poporul lui Dumnezeu, care nu aveau nici o bază în Cuvântul lui Dumnezeu. Eșecul din istoria grupării proprii sau a părtășiei proprii nu trebuie tratat cu ușurătate. Atitudinea „șterge cu buretele” nu o cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă nu suntem gata să mărturisim înaintea lui Dumnezeu vina proprie sau o vină comună (de care suntem conștienți), nu ne putem aștepta la iertarea păcatelor noastre. În 1 Ioan 1.9 se spune:

- **1 Ioan 1.9:** Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.

Îndreptarea spre Cuvântul lui Dumnezeu

Neemia 9.3: Și s-au ridicat pe locul lor și au citit în cartea legii Domnului Dumnezeu lor, a patra parte din zi.

Pocăința adevărată este întotdeauna însoțită de îndreptarea sinceră spre Cuvântul lui Dumnezeu. Eu n-am văzut încă pe cineva care să se fi pocăit și care după aceea să nu fi avut din nou plăcere de Cuvântul lui Dumnezeu ca hrană și mâncare pentru viața Lui.

După ce a avut loc smerirea înaintea lui Dumnezeu și oamenilor, și a fost mărturisită vina și a avut loc îndepărtarea de rău, va avea loc îndreptarea cu bucurie spre Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu vrem să ne abatem din nou de la Cuvântul lui Dumnezeu și să facem un nou păcat; de aceea este necesar să cunoaștem voia lui Dumnezeu, pe care o găsim scrisă în Sfânta Scriptură.

Lauda, mulțumirea și adorarea

În Neemia 9.5,6 se prezintă un alt aspect al pocăinței adevărate:

Neemia 9.5,6: Și leviții Iosua și Cadmiel, Bani, Hașabnia, Șerebia, Hodiia, Șebania și Petahia au spus: „Ridicați-vă, binecuvântați pe Domnul Dumnezeu vostru din eternitate în eternitate! Și să binecuvânteze Numele gloriei Tale, care este înălțat mai presus de orice binecuvântare și laudă! Tu ești Același, Doamne, Tu singur; Tu ai făcut cerurile, cerurile cerurilor și toată oștirea lor, pământul și tot ce este pe el, mările și tot ce este în ele, și Tu faci să trăiască toate; și Ție Ți se închină oștirea cerurilor.

Poporul lui Dumnezeu putea după smerire, mărturisire și despărțire să preamărească pe Dumnezeu pentru ceea ce este El în Sine Însuși și pentru ceea ce El a făcut pentru ei ca popor. Dacă trăim minunea iertării, atunci aceasta ar trebui să ne conducă la laudă și mulțumire. Dacă ne-am depărtat de rău, atunci avem îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu. Dar dacă lucrurile păcătoase nu au fost îndepărtate, atunci nu avem îndrăzneală să aducem „neîncetat jertfe de laudă” lui Dumnezeu.

Rodul pocăinței adevărate este, că noi cunoaștem pe Dumnezeu așa cum este El:

- Dumnezeu este *neshimbabil*: „Tu ești Același, Doamne, Tu singur” (Neemia 9.6).
- Dumnezeu este *Creatorul*: „Tu ai făcut cerurile, ... pământul și tot ce este pe el” (Neemia 9.6).
- Dumnezeu este *Cel care ține în viață*: „Tu faci să trăiască toate” (Tu ții toate acestea în viață; Neemia 9.6).

- Dumnezeu este *atotputernic*: „Tu ești Același, ... care ai ales pe Avraam” (Neemia 9.7).
- Dumnezeu dă *făgăduințe necondiționate*: aducere aminte de legământul cu Avraam” (Neemia 9.8).
- Dumnezeu este *credincios*: „Ți-ai împlinit cuvintele Tale” (Neemia 9.8b).
- Dumnezeu va fi *recunoscut în căile Lui* (Neemia 9.9-15).

Rezultat final

Noi nu ar trebui să fim mulțumiți nici cu privire la noi înșine și nici cu privire la alții, când o greșeală este numai recunoscută. Cât de des au fost regretate greșeli, deoarece greșeala a avut urmări rele, care au fost regretate, dar fără să fie condamnată starea inimii, care a condus la această greșeală. Să ținem seama la noi înșine de cele cinci principii ale pocăinței adevărate, prezentate mai înainte (întristarea, despărțirea, mărturisirea, dedicarea pentru Cuvântul lui Dumnezeu, lauda și mulțumirea), și să ajutăm pe frații noștri și pe surorile noastre să practice pocăința adevărată, dacă au păcătuț. Aceasta este ceea ce scrie Pavel:

- **Galateni 6.1:** Fraților, chiar dacă va fi căzut un om în vreo greșeală, voi, cei spirituali, îndreptați pe unul ca acesta cu duhul blândeții, fiind atent la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu.
- **2 Corinteni 7.9,10:** Acum mă bucur, nu pentru că ați fost întristați, ci pentru că ați fost întristați spre pocăință; pentru că ați fost întristați potrivit lui Dumnezeu, pentru ca în nimic să nu fiți păgubiți de noi. Pentru că întristarea potrivit lui Dumnezeu lucrează pocăință spre mântuire, de care nu-ți pare rău; dar întristarea lumii lucrează moarte.

Este foarte important, că în *umblarea noastră practică* Dumnezeu ne face răspunzători numai pentru ceea ce știm sau am putea ști, dacă ținem seama de Cuvântul lui Dumnezeu. În capitolul 8 poporul nu a văzut încă eșecul lui, și de aceea era posibil să se bucure în Domnul. Dar când prin citirea Cuvântului și-au dat seama de abaterea lor, au trebuit să se pocăiască, căci altfel nu ar mai fi fost posibilă bucuria în Domnul. Cu cât cunoaștem mai mult abaterea noastră de la Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât suntem mai mult obligați să mărturisim vina noastră. În măsura în care poporul a cunoscut lucruri din Cuvânt, ei au mărturisit și vina lor.